

15ти
МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕН ФЕСТИВАЛ

ЗЛАТНИ ДЕЛФИН

1-6 юни 2011

Информационен бюллетин 2

В търсене на храбростта

Как е възможно един тигър да бъде страхлив? Това е най-често задаваният въпрос в „Тигърчето Петрик“. Страхуваш се да остане сам, но и уплашен от другите животни малкият Петрик е аутсайдерът, непризнат до такава степен, че за назидание големите тигри му взимат шарките. Но какво всъщност е храбростта? Готовността във всеки момент да се сбиеш, дори и да нямаш повод, както правят „мелите“

животни? Сред треещия в жълто и оранжево декор от палми и тамтами получаваме доказателство, че храбростта не е в осъзнаването на страхъ, а в умението ти да го преодолееш, когато се налага.

Постановката на Полтавски академичен областен куклен театър, гр. Полтава, Украйна прибавя автентична музика от Африка, която придава ритъм на представлението и едновременно с това допълва сценографията и костюмите придавайки завършеност на спектакъла.

Ана Лус Нориела

Възможеният само с марионетки концерт „Илюзия на марионетката“ ни прави свидетели на концерт иначе невъзможен в музикалния бизнес, събирайки на една сцена звезди като Елвис Пресли, Тина Търнър, Майкъл Джексън, Елтън Джон и Селин Дион. Това са избраниците на Кирил Фалковски, а всички заедно странстват из различни страни с Анимационен театър „Фалкошоу“. Марионетките са изработени с реализъм, достоен за ранга на тези изпълнители. Същевременно са като анимационни герои, което ги прави още по-симпатични. А започнат ли да танцуват в такта на хитовете си, шоуто е неописуемо. Сред публиката се усеща оживено веселие, защото

представете си кукла-копие да имитира характерните движения на световноизвестен певец. Второто в програмата на фестивала улично шоу успява да освободи емоциите на зрителите. А най-впечатляващото е, че полякът Фалковски анонсира своя спектакъл на български, което е проява на чест и уважение; признак, че той наистина се интересува каква е публиката му, за да успее да я задоволи и предразположи.

Вилия Моновска

Музиката като израз на мечтите

Преди започването на спектакъла се появява надпис „шоуто, което ще видите е и концерт“ и това се оказва вярно. „Момчето, което мечтаеше“ на театър „La mar de марионетас“, гр. Мадрид, Испания е история за музика, допълнена с музика. Музиката е израз на мечтите за пътувания, средство за постигането им и възможност за себеизразяване, а за малкия Мони това е и единствения начин да изкара пари.

Спектакъла се играе върху маса с малки декори, които се въртят около оста си, а от двете ѝ страни са двамата музиканти – перкусионист и китарист. Куклите са малки, меки и обемни и през цялото време Марта Баутиста ги води толкова умело, че вниманието на зрителите е фокусирано само върху куклите. В нейните ръце куклите мечтаят, страдат, борят се за живота си и през цялото време музиката е органично продължение на текста, като на моменти, може би, то измества. Липсата на субтитри беше големият проблем на този спектакъл – те бяха резюмирани и преведени на английски и така голяма част от репликите останаха неразбрани. Това, заедно с несвързания със сюжета етюд с козата и вълка, допълнително разводниха историята.

Ана Луис Нориса

Маша и мечокът

Сценографията на този спектакъл се побира в един изключително красиво резбован в руски стил скрин. В същия стил е и кутията пред скрина, както и костюмите на актьорите. С развитието на сюжета вратичките на скрина се отварят и така променят мястото на действие – гората или бърлогата на Мечока. „Маша и мечокът“ е от най-популярните детски приказки. Историята за момиченцето, което се изгубва в гората и попада в бърлогата на Мечока, но успява чрез хитрост да се върне при баба си и дядо си, е пример за изобретателност и интелигентност. В постановката на Областен държавен куклен театър Москва, Русия краят е променен хитростта на Маша е разкрита, но след като разбира, че, ако не се приbere вкъщи, баба и дядо ѝ ще страдат за нея. Мечокът я пуска да си отиде. С различния финал се променя

и цялата приказка тя вече не е за хитростта, а за привързаността между хората и невъзможността да бъдеш щастлив, ако тези, които обичаш, не са до теб.

Извън промяната в сюжета, в самия спектакъл няма нищо новаторско, което в никакъв случай не значи, че е slab в него има добре направени и умело водени, без тътружене, кукли и за целевата аудитория това е напълно достатъчно.

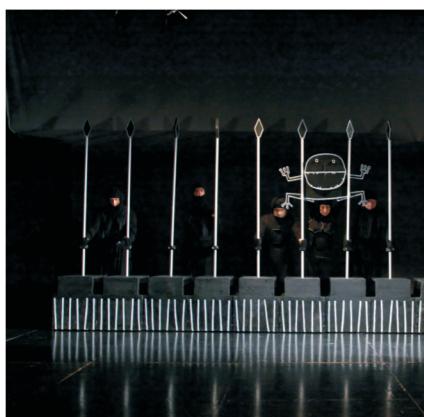
Ана Луис Йориега

Пиесата на Константин Илиев „Цар Шушумил“ е написана през 1968г. като сатира на тогавашното управление и, разбира се, веднага е забранена от цензураната. Постановката на ДКТ „Константин Величков“, гр. Пазарджик е първата и сценична реализация и това неминуемо поставя въпроса „дали тази пиеса е актуална и сега?“. Отговорът е по-скоро отрицателен, но би могла да се възприеме, като припомняне на миналото и предупреждение за бъдещето. В царството на цар Шушумил светът е черно - бял и разделението е по линията свои-чужди, ето - добри и лоши. На почит са лъжеата и притворството, а мъдрецът е заточен в Прокълнатите земи и му е забранено да пише, за да не могат обикновените хора да разберат колко е глупав царят. В такава обстановка пристига малката Ирина, която търси избеното си куче и в духа на параноичното управление веднага е арестувана. Абсурдната ситуация предопределя възприемането на конфликта и персонажите. За засилване на полюсното отношение помага чернобялата визия, чиято липса на нюанси помага за полюсното възприемане на конфликта.

Особено интересна е актьорската игра актьорите освен, че играят с куклите играят и с куклите и тази двойнственост създава лек ефект на отчуждението, който подтиква зрителя към осмисляне на ситуацията, а не към съпреживяването и.

Ана Луис Йориега

Куклен театър без кукли

„Птици“ на Кукления театър в Ниши, Сърбия, и „Девет и нещо“ на Варненския куклен театър са два невербални спектакъла, при които кукленият елемент напълно отсъства и екипната работа се е съредоточила около визуалното оформление за сметка на заложените идеи и основателна причина за поставяне на сцена.

„Птици“ претендира, че е образователен наръчник за деца и техния растеж. Костюмите и маските са удивителни, но сцените са дълги и неразбираеми, защото хореографията е доста еднообразна и елементарна. Вероятно епизодите засягат етапите от живота на птиците, защото началото и краят са сцени на мътене и излюпване на яйца. Или концепцията на създалите им е била неясна, или не са открили точните изразни средства. Не мисля, че сценичният полет на птиците, извадени съкаш от шедъровър на изобразителното изкуство, ще накара моите мечти да полетят по-високо.

Уважавам благородния стремеж на режисьора да изрази важното житейско послание за любов и воля, но явно вдъхновението му се е скрило под крилете на някоя птица. Или е било отнесено с някое отスクубнато перо.

„Девет и нещо“ има силно начало динамично, заради иначе оригиналните видео и Венелин Шурелов. И точно когато се да се случва интригуващата завръзка, си или направо спира. Защото актьорите или двама и трима им се превръщат в от безсмислени дейности. Танците или пък присъствие на актьорите може би обстановката, но това не спасява кухите пространства в спектакъла. Нишките, водещи към крайната цел, прекалено рано са започнали да се разплитат, да избият връзка помежду си и да се отклоняват във всички посоки. Но така се улеснява добавянето на наистина съществена част, която да бъде сплав-магнитът за останалите.

интересно, дори странно
сценография на
очаква да започне
действието забавя хода
вече излизат по един
протяжен поток
харизматичното
разведряват

Вилия Моновска

15ти
Изложба

16 юни 2011

МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕН ФЕСТИВАЛ

Светът на маските

„Маската винаги е двупосочна; изпраща сигнали навътре и ги проектира навън“ (Питър Брук). Това като че ли е мотото на спектакъла на Театър на маските Витлеем, САИ „Този свят, другият и градината с прасковите/ Блус, блус“. Защото маската е придружаващо творческо средство още от самото му зараждане и при поставянето ѝ се превръща в портал. Актьорът едновременно е затворен в себе си, в душата си, за да контролира и освободи физиката си, и е

по-искрен и уязвим за зрителя. Лари Хънт и Аделка Полак го въвеждат в света на извънземни, на лемури, на въображаеми, магнетични същества, дори в света на куклите на Ромео и Жулиета. Въздействието е поразително само със смяна на маската, костюма и позата, актьорът все едно изчезва и на негово място се появява непознато създание. Ако маската не бъде отхвърлена от тялото, може да изрази не само

изписаната емоция, но и много други, може да предаде настроение, свръхестественост, ситуация, отношение. Във фрагментите на спектакъла се откроява поривът за близост двамата се търсяха или търсеха собственото си друго „аз“: студенината на извънземните е полюсът на топлината между хората (нещастен мъж и изтерзана, уморена жена се опитват да открият в цветето съживителния за тях еликсир); безформената Азала, която населява битието на неслучилото се и лицата, които не знаят своето място. За да е достатъчно убедително изпълнението с маска, са необходими продължителни физически тренинги, тъквост, интуиция, „разголване“. Лари Хънт и Аделка Полак доказаха пред българската публика, че театърът на маските е изумително изкуство и твърде различно от всичко останало. Остава да очакваме момента, когато той ще има последователи и у нас.

Вилия Моновска

Импровизации по „Пинокио“

Да опишем спектакъл на Теди Москов е все едно да обясниш на слепец цветовете. В неговите спектакли импровизацията е толкова всеобемаща, че всеки опит за анализ затъва в плаващите пъсъци на липсата на подходящи определения. В неговите постановки не може да се говори за сюжет, защото текстът е само мижава отправна точка, която отдавна се е изгубила сред актьорските етюди, сценографията много често е крайно условна, а настроението на спектакъла може да се промени във всеки един момент и най-вече когато най-малко

с пълна сила важи и за Карло Колоди.

се избегнат излишните истински коктейл от неуловимо се провиждат неистовите опити на влиянието на бащата

възприела стремежа към превръщане в човек.

основният похват и точно както в джаза всичко е съща тема. Усещането за условност породено от липсата (само две пана) се компенсира от доброто обираване на само щриховат обстановката.

очекваши това да се случи. Горенаписаното „Възгледите на един пън“ по „Пинокио“ на Използвайки добре познатия сюжет, за да сюжетни уточнения Теди Москов забърква актьорски етюди, зад които винаги почти сериозните теми времето, безсмислието,

сина да избяга от и мечтата този път Импровизацията е вариация на една и на сценография предметите, които

Ана Лус Йорисса

ЗЛАТНИЯ
ДЕЛФИН
16Х 2011

МЕЖДУНАРОДЕН РУКЛЕН ФЕСТИВАЛ

НАГРАДИ:

Спектакли за деца

1. Голямата награда за цялостен спектакъл "Златният делфин" на спектакъла на Столичен куклен театър - София „История за чайка и банда котаращи“, режисьор Катя Петрова, сценография проф. Майя Петрова.

2. Награда за режисура

- Катя Петрова за спектаклите „История за чайка и банда котаращи“ на Столичен куклен театър и „Чар Шушумила“ от Константин Илиев на Драматично-куклен театър „К. Величков“ Пазарджик.

3. Награди за сценография

- проф. Майя Петрова за спектакъла „История за чайка и банда котаращи“ на Столичен куклен театър;
- Свила Величкова за спектаклите „Птици“ на Куклен театър Ниши, Сърбия; „Малката Русалка“ на Държавен куклен театър Стара Загора; „Принцесата и траховото зърно“ на Държавен куклен театър Сливен и „Възгледите на един Пън“ на Държавен куклен театър Варна.

4. Награда за оригинална музика

Стоян Роянов-Я-Я за спектакъла „История за чайка и банда котаращи“ на Столичен куклен театър.

5. Награда за актьорско майсторство се присъжда на актьорския ансамбъл на спектакъла „История за чайка и банда котаращи“ на Столичен куклен театър в лицето на Мариета Петрова, Мая Бежанска, Румен Гаванозов, Станимир Гъмов, Румен Урински, Галина Савова, Стоян Роянов-Я-Я.

6. Награда за женска роля

Марта Баутиста за спектакъла „Момчето, което мечтаеш“ на театър „La Mar de Marionetas“ Мадрид, Испания.

7. Награда за нова българска куклена пиеса не се присъжда.

8. Награда за адаптация на литературно произведение

Катя Петрова и Ина Божидарова за „История за чайка и банда котаращи“ на Столичен куклен театър.

ЗЛАТНИЯ ДЕЛФИН

1-6 X 2011

МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕН ФЕСТИВАЛ

НАГРАДИ:

Спектакли за възрастни

1. Голямата награда за цялостен спектакъл "Златният делфин" на спектакъла „Възгледите на един пън" на Държавен куклен театър - Варна, режисьор Теди Москов, сценограф Свила Величкова.

2. Специалната награда за цялостен спектакъл „Един. Празникът на ослепяването“ копродукция на Държавен куклен театър Пловдив, Държавен куклен театър - Стара Загора и Държавен куклен театър - Бургас.

3. Награда за режисура

Теди Москов за спектакъла „Възгледите на един пън“ на Държавен куклен театър Варна.

4. Награда за сценография

Рин Ямамура за спектакъла „Чар Шушумила“ на Драматично-куклен театър „К. Величков“ Пазарджик.

5. Награда за оригинална музика

Миндия Хитаришивили за спектакъла „Арионавтите“ на Държавен куклен и младежки театър Батуми, Грузия.

6. Награда за актьорско майсторство се присъжда на актьорския ансамбъл на спектакъла

„Възгледите на един пън“ на Държавен куклен театър Варна в лицето на Стоян Стоянов, Галин Гинев, Вера Стойкова, Красимир Добрев, Боян Стоянов, Гергана Господинова и Диана Чолевска.

7. Награда за женска роля

Дали Муньоз за спектакъла „Лакомата захарница“ на театър „Жорди Бертран“ Барселона, Испания.

8. Награда за нова българска куклена пиеса не се присъжда.

9. Награда за адаптация на литературно произведение не се присъжда.

1. Награда за дебют, осигурена от Съюза на артистите в България се присъжда на Атанас Махнев за участие в спектакъла „Принцесата и граховото зърно“ на Държавен куклен театър Сливен;

2. Наградата за най-добра техническа група се присъжда на Държавен куклен театър - Варна.